

ere paa Tale, forskellige Indvendinger imod dem, men i samme Omfang, som man bifalder deres Virksomhed, maa man anse det for ønskeligt, at der gives Folkene saa vidt muligt Lejlighed til at indøve sig i Brugen af det Gevær, som bruges i Hæren. Vi have dog ikke fundet det rigtigst for Øjeblikket at forhøje den allerede ikke ubetydelige Bevilling med $\frac{1}{4}$. Hertil kommer ogsaa, at denne Bevilling kun vilde komme et begrænset Antal Foreninger til gode, thi det 8 mm. Gevær kræver Skydebaner, der ere baade længere og stærkere indrettede, fordi Geværets Skudvidde og Projektillets Indtrængelse er saa meget større. Da en saadan Bevilling altsaa næppe vilde faa en mere almindelig Anvendelse, har man ogsaa af den Grund ment ikke for Tiden at ville tiltræde Forslaget nu; som dermed er ikke udtalt noget om; hvorledes Stillingen vil blive i Fremtiden. — Under Nr. 71—72 kommer jeg til den grønlandske Handel. Det forløbne Aar har for Indenrigsministeriet været rigt paa Ulykker. Ogsaa den grønlandske Handel har en sørgelig Ulykke at opvise, Forliset af Skibet „Castor“. I 1895 forliste Handelens Skib „Hvidbjørnen“, uden at der dog den Gang skete Tab af Menneskeliv. Der blev saa i Norge købt et med Hjælpe-maskine forsynet Barkskib „Castor“. Det gjorde i Forsommeren 1896 en Rejse til Grønland, vendte tilbage, gik i Eftersommeren paa ny ud paa Rejse til Grønland og forlod Julianehaab i Oktober 1896 for at vende hjem. Senere er der ikke hørt noget fra det. Det er altsaa forsvundet og hermed ere 18 Mennesker tabte, nemlig 13 Mand Besætning og 5 Passagerer. Det er en Selvfølge, at Finansudvalget beredvillig har tiltraadt Forslaget om at yde de efterladte, som ved dette sørgelige Forlis har mistet deres Forsørgere, en rundelig Hjælp. Efter Forhandlinger, der derom ere førte mellem Finansudvalget og Ministeren, og hvorved de af Ministeren oprindelig foreslaaede Understøttelser ere blevne noget ændrede og forhøjede, foreslaas det nu under Samstemning mellem Ministeren og Udvalget, at der skal ydes 8 Enker, hvis Mænd have staaet i nærmere og fastere Forhold til Handelen, en aarlig Understøttelse af 300 Kr. hver, og 6 Enker, hvis Mænd have staaet i et løsere Forhold til Handelen, 800 Kr. til hver en Gang for alle, samt i Opdragelseshjælp til 39 Børn 50 Kr. aarlig for hvert. Hvad der har gjort denne Ulykke saa meget pinligere, er, at der har verseret Rygter om, at det for-

liste Skib skulde have været et daarligt, usødygtigt, raadent Skib, og at det skulde være den naturlige Aarsag til, at det er gaaet under. Allerede i Foraaret 1896, den Gang „Castor“ var kommet herved, blev det meddelt Finansudvalget ved et af dets Medlemmer, at der gik Rygter af den Art. Finansudvalget forelagde saa Sagen for den daværende Indenrigsminister, som imidlertid afgav en fuldt beroligende Erklæring. Han oplyste, at der vel havde været nogen Svamp i Skibet, men at den var helt fjernet, og at Skibet efter alle de Erklæringer, der forelaa, var i fortræffelig Stand og endog usædvanlig stærkt. Det siger sig selv, at, efter at Skibet er forlist, ere disse Rygter dukkede op i forstærket Form. Det Medlem, der oprindelig bragte Sagen frem i Finansudvalget, har paa ny fremdraget den. Den Hjemmelsmand, fra hvem han har sine Meddelelser, ønsker ganske vist at være unævnt, men det paagældende Medlem har ingen som helst Tvivl om, at hans Hjemmelsmand er i fuldkommen god Tro. Følgelig har Udvalget afæsket Indenrigsministeren Erklæring om, hvilke Undersøgelser der har været foretaget, inden Skibet blev købt, hvilke Undersøgelser der senere er foretaget, samt hvilke Erklæringer der er afgivet. Svaret derpaa vil findes aftrykt i Betænkningen i en Skrivelse fra Indenrigsministeriet af 20de December. Det oplyses deri, at Skibet, da det blev købt i Eftaaret 1895, blev besigtiget for Skibets Vedkommende af Direktoratets Konsulent, Kommandør Bonnesen, hvis indsendte Erklæring gaar ud paa, at det var et usædvanlig stærkt og godt Skib, men at han dog maatte tage Forbehold med Hensyn til Bundens Beskaffenhed, hvilken han ikke var kommen til at undersøge — at Skibet derefter kom i Dok i Sandefjord, og at det norske Veritas's Besigtigelsesmænd undersøgte det og afgav Erklæring om, at alt Bunden vedkommende var fuldstændig i Orden, saaledes at Skibets Klasse, norsk Veritas 1ste Klasse, blev bekræftet. Dernæst oplyser Indenrigsministeriets Skrivelse, at, efter at Kaptajn Sartor, som førte Skibet, var kommen tilbage fra den første Rejse, havde han udtalt, at „Castor“ var et stærkt Skib, der klarede sig udmærket i Isen, og at det paa Rejsen havde været udsat for saadanne Isvanskeligheder, som „Hvidbjørnen“ efter hans Formening næppe havde kunnet taale. En anden af Direktoratets Skibsførere, Knudsen, har udtalt sig i Overensstemmelse hermed. Efter Hjemkomsten blev Skibet tagen i Dok i